

Pátá kapitola

Debaty z rána pokračovaly během odpoledne a kdykoliv se rozběhly, opakoval Draag ten samý, konkrétní argument.

„Nemám smysl, zjišťovat, jak splnit misi, dokud nevíme, jestli je ta mise hodna toho, abychom ji podstoupili!“

Yann se pak zeptá, zda záchrana celého světa není dostatečně dobrý důvod sám o sobě, Kopec nadhodí jeden ze tří vtipů, které vymyslel během prvního kola debaty a Tallenna se pokusí dovést konverzaci zpět k tématu, co dělat dál.

„To je přece jednoduché,“ prohlásí Draag při čtrnáctém debatním cyklu. „Jednoduše najdeme lidi, kteří postavili Zeď, a zjistíme, co chtějí, abychom udělali!“

„Nebavíme se o něčem, postaveném v dobách mých otců, nebo otců jejich otců ba ani otců jejich otců jejich otců,“ nadhodí trpělivě Yann. „Zeď byla postavena v dobách, kdy bylo lidstvo teprve v plenkách. Je starší, než si dokážeme představit, pochází z doby předtím, než se začal zaznamenávat čas.“

„Buď jsou stále zde, v kterémžto případě je najdeme. Nebo tu nejsou a pak je nenajdeme. Nic z toho, co by mohl stařík říct by tenhle fakt nezměnilo.“

„Ne,“ prohlásí Kopec. „Jen bychom věděli, kde hledat.“

„Lidé, kteří postavili Zeď, budou někomu známí. Budou to buď vládci této země, nebo budou těmto vládcům známí. Takže náš první úkol je najít tyto vládce.“

„Jak to teda uděláme?“ zeptá se Kopec.

„Nalezneme nějaké jejich poddané a zeptáme se, kdo jim vládne.“

„Není to teda náš první úkol?“

O tři dny a dvě noci později se družina vynoří z lesa a potká poprvé obyvatele Dalekých krajů, nepočítáme-li polointeligentní opice a nevěrohodné věštce.

Kopec, který jako obvykle skupinku vede, přitáhne Lopatě uzdu. Člověk skloněný nad kmenem stromu na kraji lesa zkušeně zbavuje tis kůry. Je vyšší než Yann i Draag a pohybuje se s obratným šarmem. Stříbřitě světlé vlasy mu spadají až na ramena a rámují tak tvář, jejíž krása je bezmála šokující. Jeho šaty jsou utkány z jemných a mnohobarevných vláken a jsou tak jemně utkány, že se pohybují s tělem, jako by to byla druhá kůže. Jeho nejnápadnějším rysem je však pár ostře špičatých uší, které vykukují mezi jeho vlajícími lokny.

Muž pohlédne dolů na Kopce, usměje se a dál se věnuje svému úkolu, zjevně neznepokojen. Kopec se otočí přes rameno na svoje společníky a zašeptá.

„Vypadá to, že máme elfa.“

„To není elf!“ trvá na svém Otec všehomíra.

„No, vypadá to jako elf.“

„Možná to vypadá jako elf, ale není to elf. Neexistují žádní elfové. Potkal tvůj smrtelník někdy elfa.“

„Až doteď ne.“

„Ani teď žádného nepotkal. Tohle není elf!“

„A co to teda je?“

Otec všehomíra si povzdechne a pokusí se zvážit společný zájem jich všech. „Nevíš, kdo je, protože ses jej nezeptal.“

Kopec mávne na ostatní, aby zůstali v lese, a pak jede pomalu vpřed, aby zastavil kousek před kůru loupajícím mužem.

„Buď zdrav čéče. Jak to jde?“

Muž přestane loupat a podívá se na Kopce. „Daří se mi dobře, malý cizince.“

Opět svou pozornost obrátí k tisu, opatrně umístí nůž, aby odřízl další pruh kůry.

„Co jsi zač?“ štěkne Kopec, snažící se nebrat si poznámku o své výšce osobně.

„Co tím myslíš, co jsem?“

Kopec ukáže na sebe. „Já jsem půlčik.“ Pak ukáže na Lopatu. „Tohle je pes.“ Pak ukáže palcem za sebe. „Moji společníci za mnou jsou lidé. Co jsi ty?“

Muž se na chvíli zarazí, ale pak se rozesměje. „To je zvláštní otázka, kterou kladeš, malý příteli, ale taková, který nyní rozumím. Proč na tom sejde nevím, ale jelikož je tomu bezpochyby tak, mohu ti říct, kým jsem. Jsem Wešen, a moji lidé jsou Wešeni.“

„Fajn,“ řekne Kopec. „Díky.“

Otočí Lopatu a jede zpět k ostatním, kteří na něj čekají. „Elf říká, že je Wešen a že jeho lidé si říkají Wešeni.“

„Já říkám, unesme ho, vezměme ho zpět do lesa a vyslechněme ho tam.“

Obchodník vrhne na Válečníka zoufalý pohled. „Ve jménu všeho, proč?“

„Proč ne?“ odpoví Válečník. „Je sám proti nám pěti a nemá žádné zbraně, krom malého nože na dřevo. Sedí bezbranně přímo před námi a my tu mrháme čas tlacháním.“

Otec všehomíra si odašle. „Vypadá to, že si Wešen všiml vaší naléhavé diskuse. Odložil svůj nůž a hledí na vás s tázavým výrazem ve tváři.“

Obchodník předběhne Válečníka než má ten šanci promluvit. „Dojdu k němu a položím před něj na zem hůl. A řeknu mu: Jsem Yann, ze země za Zdí. Prosím, dovol mi promluvit s tebou a tvými lidmi a poznat moudrost této země.“

Válečník tiše zakleje a pak promluví. „Jdeš jako ovce na porážku, ale to je tvoje volba. Já zůstávám tady. A nečekej, že ti přijedu na pomoc, když se ukáže, že jsou to lidojedi.“

Kopec nikdy v životě podobnou vesnici neviděl. Shluk mramorových budov sedící na mírném svahu, který se svažoval napříč květy posetou loukou k rákosím obklopené řece. Neskutečně krásní lidé neslyšeně se pohybující dlážděnými ulicemi a nesoucí taková bohatství, o kterých se Kopcovi před třiceti vteřinami ani nesnilo.

Celý svůj život dokázal Kopec vycítit peníze a kdokoliv tihle elfové byli a jakkoliv si sakra říkali, peněz měli jak želez.

Promnul si ruce a zapraskal pár klouby.

Čas dáte se do práce.

Yann nikdy v životě podobnou vesnici neviděl. Narodil se pod čirým nebem a vyrostl na nekonečných pláních a jeho kožešinová jurta nenechávala v krajině žádné stopy. Viděl už mnoho budov postavených takzvaně civilizovanými lidmi. Některé byly velké chrámy vybudované králi, jako poselství příštím generacím. Jiné byly ubohé chatrče, postavené nuzáky, aby je ochránily před počasím, kterého se báli a nerozuměli mu.

Ale na tom Yannovi nezáleželo.

Sešlo mu jen na tom, že vytvářeli jizvy na tváři světa, vytrhávali kusy jeho masa a zasahovaly háky do jeho kůže. Ze všech výtvorů lidí z měst zvaných budovy, nikdy neviděl žádnou, která by byla v harmonii se světem.

Až dosud.

Tallenna nikdy v životě podobnou vesnici neviděla. Vyrostla ve Městě, kde strávila dětství hrajíc si v jeho zapadlých uličkách, dospívání transportem zboží v jeho podzemních katakombách a dospělost studiem magie v zářivých vížkách Institutu.

Lidé Města říkali, že obsahuje vše, co na světě existuje: lidi všech barev a vyznání, každý druh zboží či služby, každé řemeslo a dovednost, každý typ kdy postavené budovy.

Tallenna tomu také věřila.

Až dosud.

Wenna byl nejstarším z místní komunity, možná nejstarším Wešenem vůbec. Přinejmenším nechal nikoho staršího a v průběhu miléníí viděl svoje vrstevníky křehnout a jednoho po druhém začít znovu.

Všichni Wešeni ve vesnici rozměli tomu, co jsou návštěvníci zač; věděli, že čtyři z nich jsou Lidé, z nich jedna žena a jeden půlčík; věděli, co toto znamená. Ale pro ně to byla naučená znalost, fakta a příběhy předávané po generace z věku na věk.

Jen Wenna viděl lidi již dříve vlastníma očima, neboť byl jediným z Wešenů dost starým na to, aby zažil časy předtím, než Zed' přeřala Zemi, časy, kdy lidé byli ještě mladí a země Wešenů se táhla napříč celou zemí od pobřeží k pobřeží.

Dva mladíci byli vysláni, aby mu řekli o příchodu Lidí. Zbývaly mu dva měsíce do jednoho sta a čtyřiceti sedmi let meditativního transu, když otevřeli jeho dveře, vstoupili do palec vysoké vrstvy prachu na podlaze a jemně jím zatřásli.

Neznal jejich jména, protože byli sotva v druhém století věku a měli vyjevené výrazy těch, kteří jej znají jen jako spícího starce. Ale zůstali s ním, když se koupal a oblékal a pak jej vedli k ústřednímu místu setkávání ve vesnici, kde čekali tři z Lidí, včetně ženy a půlčíka.

„To musí být jejich vůdce,“ prohlásí Válečník, přerušující popis Otce všehomíra. „Buď opatrný. Bude sondovat informace, takže neprozradte nic, dokud on neodhalí, co chceme vědět my.“

Otec všehomíra vzhledne od svých poznámek. „Tvůj smrtelník tam není. Nevíš nic o tom, co se tam děje.“

„Samozřejmě,“ odpoví Válečník. Uchechtne se a rozhlédne se kolem stolu. „Dělejte, jako bych to nikdy neřekl.“

Znovu se usadí na židli, a mávne Otci všehomíra, aby pokračoval.

Draagovi zabralo víc jak tři hodiny, aby se propracoval dolů svahem na kraj vesnice, plížíc se celou cestu po břiše. Jakmile tam byl, čekal několik minut, tiše pozoruje, bezpečně skryt v dlouhé trávě louky.

Ať už byla obrana vesnice jakákoliv, byla dobře skryta, aby unikla jeho hledání. Wešeni byli zjevně protivníci, které nebylo radno podceňovat.

Vyčká, kde je.

A bude sledovat.

Následující tři dny prošly kolem Yanna v jakémisi oparu, plném opojné směsice pohledů a zvuků a nápadů a pocitů. Wešení byli vznešení lidé. Pokud by s nimi mohl strávit celý život, učinil by tak a bylo by to stále o celý život méně, než aby se od nich naučil vše, co by potřeboval.

Ale v první řadě tu byla mise.

„Schválně zdržují. Jsou to tři dny a jedině, o čem mluví, je filosofie. Odmítli nám prozradit, kdo je vede.“

Obchodník se zhluboka nadechne. „Nemají žádné vůdce ve smyslu, v jakém mu rozumíme my.“

„Musí mít. Zeptej se toho staříka znovu. Myslím, že se to snaží protahovat.“

„Hele! Ty tam nejsi!“ protestuje Obchodník.

„No a kde vlastně jsi?“ přidá se Šašek.

„Pokračuji ve skrytém sledování vesnice.“

„Ležíš tři dny na poli?“

„Ne, neleží,“ prohlásí Otec všehomíra. „Vrátil se do tábora v lese.“

„Ne, nevrátil. Nikdy jsem nic podobného neřekl.“

Otec všehomíra zamrká. „Takže říkáš, že tvůj smrtelník leží na poli po tři dny a dvě noci?“

„Ano.“

„Bez pohybu?“

„Má houževnatost paladina a duševní disciplínu.“

„Bez jídla?“

„Má nouzové železné zásoby.“

„Bez vykonání tělesných potřeb?“

„Tělesných potřeb? O čem to mluvíš?“

Otec všehomíra si odkašlá. „Bude si pořebovat ulevit.“

„O to ses předtím nikdy nestaral!“ křikne Válečník. „Ani jednou ses neptal, kdy si můj smrtelník ulevuje.“

„Nikdy jsi netvrdil, že tráví tři dny ležením v poli,“ protestuje Otec všehomíra.

„Fajn. Draag si uleví tam, kde leží. Nehledí na svůj osobní komfort.“

„Je tu i ta další věc,“ řekne smíchy se zalykající Šašek.

„O tu se také nestará!“

„Fajn.“

„Ale stejně tam nejsi!“ řekne Obchodník.

Půlčický národ Země měl pořekadlo, kterého se Kopec během svého života držel: hrabivost je dobrý sluha, ale špatný pán.

Takže první noci Kopec jen pozoroval a sledoval.

Druhé noci plánoval.

A třetí noci získával.

Několikrát.

Nyní, nad ránem čtvrtého dne ležel na zádech v přepychových komnatách, které mu Wešeni poskytli a v duchu se probíral majetky, které nyní ležely za jeho postelí. Nejvybranější přibory, vyrobené ze zlata a zdobené démanty. Složitá zařízení, o jejichž účelu se mohl jen dohadovat. Balzámy a koření a prazvláštní tekutiny.

Šlo je popsat jen jako nespočetná bohatství, ačkoliv Kopec se rozhodl je stejně zkusit spočítat a došel k číslu přesahujícímu pět tisíc zlatých korun.

Tahle země byla téměř perfektní, až na jednu věc.

Že jsou postele moc velké, s tím by dokázal žít.

Ale že jsou ženy moc velké, s tím ne.

Tallenna vždycky chápala věci rychle; ostatně její bystrá mysl byla příčinou, proč Institut přijal v hadrech oděného sirotka z ulice a zasvětil ji do způsobů magie.

Během tří dnů a tří nocí strávených ve Wešenské vesnici, získala Tallenna znalosti, jejichž záznam zabere drahně let, pokud se vůbec kdy vrátí do knihovny Institutu a do jeho nekonečných mil polic.

Když ji však Institut zasvětil do tajemství magie, naučil ji též povinnosti a její povinností byla nyní mise, k níž ji dovedlo Prorocství. Ve všem, co Wešeni říkali – a co říkali, bylo bohaté a rozsáhlé – nebylo nic, co by dávalo byt jen náznak nebo stopu ohledně jejich mise.

Ona a Yann byli usazeni v ústřední diskusní síni, kde strávili většinu předchozích tří dnů. Nakolik byla s to říct, byla síň kombinací dvora, chrámu, školy a shromaždiště. Kromě nich tu seděl ještě Kámen.

Znovu se pokusila zjistit nějaké informace. „Kdo vás vede? Kdo vám říká, co máte dělat?“

Starý Wešen, Wenna, si povzdechl. „Nikdo nám neříká, co máme dělat.“

„Takže si můžete dělat, co chcete? Můžete někoho zabít, když chcete?“

„Žádný Wešen by nic takového neudělal.“

Yann se nakloní kupředu. „Ale musí nastat chvíle, kdy dojde mezi vašimi lidmi k nesouhlasu, o tom, co udělat.“

„Ano, jsou takové chvíle.“

A tehdy nastal ten moment, kdy se dveře shromaždiště s třeskotem rozlétly a notně ucouraný Draag vkrácel dovnitř. Nechal dveře, aby za ním s prásknutím zapadly a zaujal pózu, která by vypadala vznešeně, nebýt toho bahna, exkrementů a suché trávy, která pokrývala jeho kdysi zářivé brnění.

„Jsem Draag, Paladin Temnot.“ Došel k Wešenské ženě, která stála za tím, o čem Tallenna po třech dnech usoudila, že jde o oltář.

„Pintu vašeho nejvybranějšího piva, lepá děvčátko!“ zahřímal a plácl zlatou mincí na mramorový povrch oltáře. Pak se naklonil kupředu a mrkl na ni blátem pokrytým očním víčkem. „A dejte si na mně taky jedno!“

Když začaly potíže, byl Kopec ve svém pokoji. Protože strávil většinu noci vykonáváním své hluboce zakořeněné části rasového dědictví – kterouž je nutkání shromážďovat lesklé věci – plánoval Kopec strávit většinu následujícího dne spánkem.

Byl to dobrý plán a Kopec byl odhodlán se jen držet, takže ani našťvaný křik, který pronikl kamennými zdmi jeho obydlí, nestačil na jeho vzbuzení. Leč byl dostačující ke vzbuzení Lopaty, který pak směsicí štěkání a šťouchání čenichem pokračoval vzbuzením svého pána.

Kopec si okamžitě uvědomil, že porušil jedno z deseti kardinálních pravidel Zlodějského kodexu, číslo čtyři, abychom byli přesní.

Nezůstávejte na místě činu, neboť tam vás nejspíše chytí.

Rychle nabral noční úlovek do několika pytlů a pak nacpal pytle do svých sedlových brašen, vyřazujíc jakékoliv nepotřebné nebo objemné předměty (náhradní spodní prádlo, role toaletku, psí jídlo), tak aby se vešla kořist.

Ani ne po pětáctyřiceti vteřinách po prvním výkřiku již Hill sjížděl tím, co se dalo považovat za hlavní ulici vesnice, když předtím připlácl sedlo Lopatovi na záda, usadil stále spící opici dopředu a naskočil.

Předním byla velká budova, která stála uprostřed vesnice a která vypadala, přiznejme si, že v Kopcových nepobožných očích, jako kostel. Kopec se této budově v předchozích dnech vyhnul, neboť se držel rady obsažené v sedmém pravidle Kodexu.

Nepokradeš v kostelech ni chrámech, neboť to by mohlo lidi opravdu, ale opravdu nasrat.

Tři křičící Wešenští muži vběhli do kostela jeho otevřeným portálem, jejich bílé roby přitom za nimi plály. O chvíli později vyběhli opět ven, stále křičící, nyní však, protože hořeli.

Kopec pobídl Lopatu koleny a zahrnul prudce doprava, pryč od kostela.

„Pojď, chlapče,“ zacukroval. „Opravdu, ale opravdu si myslím, že tam nechceme být.“

Zvuky boje za ním, se vzdalovaly.